

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **Z.L.D. s.r.o.**, IČO 25631365
sídlem Vánková 796/6, Praha 8
zastoupen advokátem JUDr. Jindřichem Vítkem, Ph.D.
sídlem Anny Letenské 34/7, Praha 2

proti

žalovanému: **Národní bezpečnostní úřad**
sídlem Na Popelce 16/2, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí ředitele žalovaného ze dne 18. 4. 2024, č. j. 83/2024-NBÚ/07-OP, a o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2024, č. j. 82/2024-NBÚ/07-OP

takto:

I. Žaloby se zamítají.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Rozhodnutím ředitele žalovaného ze dne 18. 4. 2024, č. j. 83/2024-NBÚ/07-OP, byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2024, č. j. 210/2024-NBÚ/21, kterým žalobci nebylo vydáno osvědčení podnikatele pro stupeň utajení „Tajné“. Rozhodnutím ředitele žalovaného ze dne 18. 4. 2024, č. j. 82/2024-NBÚ/07-OP, byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2024, č. j. 209/2024-NBÚ/21, kterým žalobci byla zrušena platnost osvědčení podnikatele pro stupeň utajení „Důvěrné“.
2. Žaloba proti prvnímu z napadených rozhodnutí byla zapsána u zdejšího soudu pod sp. zn. 17 A 46/2024, žaloba proti druhému pod sp. zn. 17 A 47/2024. Při jednání dne 25. 10. 2024 byly věci spojeny ke společnému projednání a rozhodnutí s tím, že nadále budou vedeny pod sp. zn. 17 A 46/2024.

II.

Obsah žaloby a další vyjádření

3. V podaných žalobách žalobce namítá neexistenci bezpečnostního rizika podle § 18 odst. 3 písm. f) a g) zákona č. 412/2005 Sb. V souvislosti s čerpáním dotace nedošlo k žádnému nezákonnému nebo účelovému jednání, kterým by mohlo dojít k vynaložení neúčelných výdajů nebo proplacení jakýchkoliv nezpůsobitelných nákladů. Závěr žalovaného je nesprávný též z důvodu nesprávné identifikace osoby, která měla porušit své povinnosti v souvislosti s čerpáním dotace.
4. Dále žalobce namítá, že závěr žalovaného o naplnění skutkové podstaty bezpečnostního rizika podle § 18 odst. 3 písm. h) zákona č. 412/2005 Sb. je nesprávný z důvodu absence existence bezpečnostně relevantního vztahu s osobou způsobilou mít vliv na jednání podnikatele.
5. Dle žalobce žalovaný zneužil zákonem stanovené meze správního uvážení při zkoumání naplnění skutkové podstaty bezpečnostního rizika podle ustanovení § 18 odst. 3 písm. f), g) a h) zákona č. 412/2005 Sb.
6. Žalobce má taktéž za to, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu absence části odůvodnění týkající se úvah, kterými se žalovaný řídil při jejich hodnocení, a to zejména v rozsahu posouzení subjektivní stránky bezpečnostního rizika, absence testu pravděpodobnosti a absence vymezení porušení povinností v souvislosti s čerpáním dotace.
7. Návazně na to žalobce namítá, že žalovaný neoprávněně rozšířil okruh utajovaných informací i na skutečnosti, které měly být součástí odůvodnění ve smyslu ustanovení § 122 odst. 3 zákona.
8. Závěrem žalobce namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nedostatečných skutkových zjištěních v rozporu s § 89 odst. 1 zákona č. 412/2005 Sb.
9. Žalobce navrhuje zrušení napadených rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

10. Ve vyjádření k obsahu žalob žalovaný popírá oprávněnost podaných žalob a shrnuje argumentaci obsaženou v napadených rozhodnutích.
11. Žalovaný navrhuje zamítnutí žalob.

III.

Posouzení žaloby

12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Při jednání, které se u zdejšího soudu konalo dne 25. 10. 2024, setrvaly obě strany na svých návrzích i argumentech. Žalobce navrhl provést dokazování listinami, jež uvedl v žalobách, a to listinami, jež měly osvědčit zákonný a řádný průběh dotačního procesu. Soud tyto důkazní návrhy zamítl, neboť pro posouzení věci postačuje obsah správního spisu, zejména jeho utajované části. Jednalo by se tak o nadbytečné a neúčelné dokazování.
14. Žaloby nejsou důvodné.
15. Zdejší soud při svém rozhodování vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101, tedy z toho, že účastník řízení nemůže efektivně namítat nezákonnost určitých zjištění, neví-li ani, co je jejich obsahem. V této specifické situaci to musí být soud, který „supluje“ aktivitu účastníka řízení a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví být důležitými.
16. Dále zdejší soud zdůrazňuje, že se zde projevuje specifikum řízení o vydání osvědčení podle zákona č. 412/2005 Sb., kdy přístup k utajovaným informacím umožňuje stát pouze omezenému okruhu osob, proto také není možné seznamovat účastníka řízení, který nedisponuje příslušným oprávněním (osvědčením) seznámit se s obsahem listin, které jsou v režimu určitého stupně utajení. Bylo by zcela proti smyslu zákona, pokud by účastníkovi řízení, který teprve žádá o vydání osvědčení, bylo umožněno seznámit se s listinami, které určitý stupeň utajení již používají. Posouzení existence bezpečnostního rizika byla provedena žalovaným správním orgánem, závěr o existenci bezpečnostního rizika se však opírá o skutečnosti, které podléhají určitému stupni utajení, proto je nelze žalobci sdělit (k tomu viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011 č. j. 7 As 31/2011-101, ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012-28, ze dne 29. 5. 2014, č. j. 7 As 18/2014-29, ze dne 27. 4. 2016, č. j. 4 As 1/2015-50).
17. Je třeba zdůraznit, že z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že lze akceptovat skutečnost, že ani v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu nejsou uvedeny utajované údaje, pro které byl žadatel o vydání osvědčení shledán nezpůsobilým s tím, že stačí, že je uveden odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a stupeň jejich utajení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 As 9/2010-102, ze dne 24. 4. 2008, č. j. 4 As 41/2007-58, ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 As 5/2008-63).
18. Obdobný závěr učinil Ústavní soud v nálezu ze dne 6. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 377/04, který konstatoval, že není možné, aby byl NBÚ pod záminkou absolutního zachování procesních práv účastníka řízení nucen uvádět ve svých rozhodnutích skutečnosti, které by mohly ohrozit zájem státu, efektivitu práce zpravodajských služeb či policejních složek (shodně uvedl Ústavní soud v nálezu ze dne 25. 6. 2003, sp. zn. II. ÚS 28/02). Pokud tedy v

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

napadeném rozhodnutí nebyly konkretizovány důvody, pro které nebylo žalobci osvědčení vydáno, nelze považovat takové rozhodnutí za rozhodnutí, které je v rozporu se zákonem, když je zřejmé, že jak v napadeném rozhodnutí, tak v rozhodnutí prvostupňovém byl uveden odkaz na příslušné zprávy zpravodajské služby.

19. Zdejší soud taktéž připomíná, že ve věci Regner proti České republice Evropský soud pro lidská práva výslovně potvrdil, že stávající výklad § 133 odst. 2 a 3 zákona o ochraně utajovaných informací je v souladu s čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Evropský soud ve svém rozsudku mj. uvedl, že *„potřeba zachovat utajovanou povahu předmětného důkazu podléhala po celou dobu v souladu s § 133 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb. soudní kontrole“*, což dle Evropského soudu poskytuje další významnou záruku zachování požadavků spravedlivého procesu kladeného čl. 6 odst. 1.
20. Dále je třeba zdůraznit, že zamítnout žádost o vydání osvědčení pro stupeň utajení lze již pro pouhé podezření z existence bezpečnostních rizik (viz např. rozsudky NSS sp. zn. 5 As 44/2006 ze dne 30. 1. 2009, sp. zn. 9 As 68/2008 ze dne 6. 8. 2009, sp. zn. 7 As 31/2011 ze dne 25. 11. 2011, či sp. zn. 3 As 4/2012 ze dne 30. 1. 2013).
21. Zdejší soud shrnuje, že v souvislosti se soudním přezkumem je vhodné poukázat na to, že výše uvedená judikatura, která akceptuje, že v odůvodnění žalovaného nejsou uvedeny konkrétní skutečnosti, které vedou k závěru o bezpečnostním riziku, resp. o nesplnění podmínky bezpečnostní spolehlivosti, v případech, kdy uvedený závěr je učiněn na základě informací, které podléhají samy o sobě určitému stupni utajení, je ovlivněna i tím, že každý žadatel má právo na přezkoumání takového rozhodnutí soudem ve správním soudnictví, kdy soud má plný přístup k podkladům rozhodnutí, které jsou součástí správního spisu a který tak má možnost se s obsahem utajovaných informací seznámit.
22. V souladu s tím soud přezkoumával postup a důvody pro nevydání, potažmo zrušení platnosti osvědčení v úplnosti i nad rámec uplatněných námitek. Rozhodující senát se s utajovanou částí správního spisu podrobně seznámil a po posouzení obsahu utajovaných zpráv dospěl k závěru, že skýtají dostatečnou oporu pro závěr správních orgánů obou stupňů o existenci bezpečnostního rizika. V utajované části správního spisu je velmi podrobně dokumentována řada aktivit jednatele žalobce a s ním spojených osob a jsou velmi podrobně popsány aktivity, které vedou zdejší soud k potvrzení závěrů žalovaného.
23. Ve světle uvedeného soudu nezbyvá než dodat, že žalobní námitky týkající se řádnosti dotačního procesu včetně identifikace osoby, která měla porušit své povinnosti v souvislosti s čerpáním dotace, jsou v podstatě mimoběžné, neboť poskytovatelé dotací nemají ani nemohou mít k dispozici operativní informace, jež má k dispozici žalovaný v bezpečnostním řízení.
24. Ve zbytku soud – máje na paměti povinnost nevyzrazovat utajované informace – plně odkazuje na obsah odůvodnění rozhodnutí obou stupňů.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

25. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné, a proto je podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. října 2024

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.